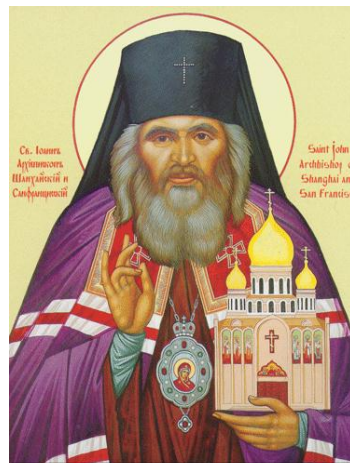

DIN MINUNILE SFÂNTULUI IOAN MAXIMÓVICI, FĂCĂTORUL DE MINUNI AL VREMURILOR NOASTRE

În 1981 m-am măritat cu un bărbat care, prin serviciul pe care-l avea, călătorea mult în străinătate. Și iată că, în anul aniversării a o mie de ani de la încreștinarea Rusiei, soțul meu a avut ocazia să viziteze catedrala „Bucuria tuturor necăjiților” din San Francisco, a fost în criptă și a adus „Letopisețul cinstirii arhiepiscopului Ioan (Maximovici)”, cu fotografiile sfântului. De la primele pagini l-am îndrăgit pe sfânt, iar mai târziu am descoperit că prima mea întâlnire cu viitorul meu soț fusese în ziua adormirii Sfântului Ioan, pe 2 iulie. Și îl cinstim ca pe ocrotitorul nostru și ca pe ajutorul cel mai apropiat. La scurtă vreme după ce am citit cartea, în primele luni de sarcină cu cel de-al patrulea copil, am ridicat o ladă grea cu legume, motiv pentru care a început să mă doară rău mijlocul. Sunt bolnavă cronică de rinichi, de aceea m-am speriat foarte tare de urmările care ar fi putut să apară, dar, după ce m-am rugat la sfânt, am simțit o ușurare.

Sf. Ioan Maximovici,
icoană

Băiatul care s-a născut ne bucură prin caracterul său frumos și prin mințișoara lui înțeleaptă și întotdeauna când citim acatistul sfântului, participă și el până la sfârșit, parcă nici n-ar obosi. El merge pe șase ani. Acum cinci ani ne-am mângâiat sufletește, primind o bucățică din mantia Sf. Ioan, care ne-a fost trimisă din America. Iar acum doi ani le-am cumpărat copiilor cruciulițe-relicvar și am pus în ele câte o bucățică din mantie, deoarece cei trei copii mai mari merg neînsoțiți la școală, cu metroul, trebuind să facă două schimbări la ore de maximă aglomerație, așa că i-am încredințat sfântului. Peste câteva zile băiatul cel mare, întorcându-se cu întârziere de la școală, mi-a spus din prag: „Mamă, scuză-mă, dar am nimerit sub o mașină și m-a adus tatăl unui coleg”. Așadar, Vania traversa strada vizavi de școală și, împiedicându-se pe banda despărțitoare [a celor două sensuri de circulație], a căzut cu capul sub roțile unei mașini în viteză. Și doar printr-o minune mașina nu i-a sfărâmat capul. Prin mila lui Dumnezeu, a scăpat doar cu o comoție cerebrală. Nu m-am îndoit nici pentru o clipă că acesta fusese ajutorul sfântului, căruia îmi încredințasem copiii, așa cum, la vremea mea, mama mea m-a încredințat Maicii Domnului, lăsându-mă să merg singură la școală la Moscova. La începutul iernii lui 1995 am primit o bucată de pământ. Maica noastră duhovnicească ne-a dat binecuvântare să ne construim o casă la țară, întrucât cămăruțele minuscule ale locuinței noastre și cele trei sute de metri pătrați de pământ deveniseră cu totul strâmte pentru șapte oameni. Nu aveam bani pentru construirea casei - abia ne ajungeau pentru mâncare. Atunci i-am spus, pur

și simplu, sfântului: „Ajută-mă să-mi împlinesc ascultarea!”. Și am început zilnic, cu toată familia, să citim acatistul Sfântului Ioan. Atunci, dintr-o dată, totul începu să meargă cu spor. Am primit bani cu împrumut, iar apoi, pe neașteptate, am reușit să vindem repede partea noastră din casa cea veche și, în plus, ne-a ajutat și mătușa noastră, fără să ne ceară nimic în schimb. Spre mirarea noastră, lucrările de construcție mergeau bine, constructorii erau mulțumiți cu lucrul lor și, în două luni, a fost ridicată o casuță foarte dichisită, ne-au pus chiar și gard. Nici nu pot înșira toate exemplele de ajutor minunat. Odată l-am ocărât pe fiul mijlociu pentru una dintre notele mici la limba rusă, iar peste puțină vreme am văzut că citea cu lacrimi acatistul sfântului; asta m-a mișcat nespus de mult, deoarece m-am convins că, la zece ani, copilul deja știa la cine trebuia să se adreseze într-un moment de cumpănă. Și, într-adevăr, după citirea acatistului, băiatul pricepu perfect tema dificilă pe care-o avea la limba rusă. Din când în când, îl simt pe Preasfințitul ca pe un membru principal al familiei noastre, aceasta este o realitate. Adesea este îndeajuns să te plângi pentru vreo ispită și imediat simți mângâiere și răspuns la ceea ce nu înțelegeai. Noi, cu copiii, în fiecare zi terminăm rugăciunile de seară cu un tropar și o laudă închinată Sf. Ioan. Și adesea aud de la copii, în greutățile zilnice: „Citește acatistul Sfântului Ioan”. Suntem mai mult decât încredințați că este un sfânt viu și că este întotdeauna cu noi.

Olga Leontievna

(Sf. Ioan Maximovici, Făcătorul de minuni a toată lumea, Traducere și note de Elena Dulgheru)